

Deniz Kızı ve Minotauros

Yavuz DEMİRKIRAN

Deniz Kızı ve Minotauros

Yavuz DEMİRKİRAN

Marina, mercanlar ve meraklı balıklarla dolu pırıl pırıl bir denizde yaşıyordu. Deniz kabuğu tokalı, uzun dalgalı turkuaz saçları ve ılık ılık parlayan su mavisi bir kuyruğu vardı. Yeşil gözleri, her resifi ve akıntıyı keşfederken ışıldıyordu. Örölmüş yosundan bir bilezik ve inci bir kolye takıyordu. Marina hızlı yüzmeyi ve yeni yerler keşfetmeyi çok severdi, ama hep yalnız yüzerdi.

Bir sabah, suyu tuhaf bir gümbürtü sarstı. Marina dalgaların üstünden baktı ve ŐaŐkınlıkla soluğu kesildi. Kayalık adadan denizin içine doğru kıvrılan dev bir labirent belirmiŐti. Duvarları taş ve mercandan yapılmıŐtı, yolları yumuŐak mavi bir ıŐıkla parlıyordu. Marina böyle bir Őeyi hiç görmemiŐti. İçinde ne gibi sırlar saklandığını merak etti.

Kayalık kıyıda, Milo adında genç bir minotauros da labirenti izliyordu. Açık kahverengi tüyleri, küçük kıvrık boynuzları ve yumuşacık koyu kahverengi gözleri vardı. Mavi tuniği rüzgârda dalgalanıyor, kırmızı boyun bağı sıkıca bağlı duruyordu. Milo utangaçtı ama aynı zamanda çok kararlıydı. Labirenti keşfetmek istiyordu, ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Marina daha da yaklaşıp seslendi: 'Merhaba! Sen de bu labirenti çözmek ister misin?' Milo biraz sıçradı, sonra başını salladı. 'Ben Milo,' dedi. 'Ben de Marina,' diye yanıtladı gülümseyerek. 'Su altı geçitlerini bilirim, ama kuru koridorları okuyamam.' Milo'nun gözleri parladı. 'Kıvrımlı yolları hatırlamakta iyiyimdir,' dedi. 'Belki birbirimize yardım edebiliriz.'

Bir takım olarak çalışmaya karar verdiler. Marina suya daldı, kuyruğu gümüş gibi parladı. Milo kayalık kenar boyunca yürüyüp labirentin duvarlarını inceledi. 'İlk dönüş sola,' diye seslendi. Marina yosunlardan bir tünelden sola yüzdü. 'Beni geri iten bir akıntı var!' diye bağırdı. Milo derin derin düşündü. 'Akıntıya karşı değil, akıntıyla birlikte yüzmeyi dene!' diye önerdi.

Marina Milo'nun öğüdüne uydu ve akıntı onu usulca taşıdı. Labirentin içindeki küçük bir havuzda su yüzüne çıktı. 'İşe yaradı!' diye sevindi. Milo toynaklarını birbirine vurdu. 'Şimdi benim senin yardımına ihtiyacım var,' dedi. 'Üç yolun ayrıldığı bir yerdeyim ve hangisinin güvenli olduğunu anlayamıyorum.' Marina yolların arasından akan suya baktı. 'Su sağdaki yoldan akıyor,' dedi. 'Bu, o yolun açık olduğu anlamına gelir.'

Milo sağıdaki yolu tuttu ve kendini duvarları kıvrılıp dönen bir koridorda buldu. Her köşeyi ezberledi, tıpkı evde hikâyeleri ezberlediğı gibi. 'Sol, sağ, düz, sol,' diye mırıldandı. Bu sırada Marina karanlık bir tünelde yüzüyordu. Duvarları hissetmek için bileziğini kullandı. 'Büyük bir odadayım,' diye seslendi. 'Burada üç kapı var!'

Milo, Marina'ya ulaşacak bir yol bulmak için acele etti. Labirentin duvarlarında bir desen fark etti: her üçüncü taş küçük bir deniz kabuğu oyulmuştu. 'Kabukları takip et!' diye bağırdı. Marina oymaları aradı ve buldu. En çok kabuk olan kapıdan yüzdü. Bu kapı, yukarı doğru eğimli, uzun ve kıvrımlı bir geçide açılıyordu. 'Sana doğru geliyorum!' diye seslendi.

Ama geçit kilitli bir kapıda sona eriyordu. Marina itti, çekti, ama kapı yerinden kımıldamadı. 'Sıkıştım!' dedi. Milo kapıyı kendi tarafından inceledi. 'Boynuz şeklinde bir kol var,' dedi. 'Benim boynuzlarım var! Belki kafamla itebilirim.' Küçük kıvrık boynuzunu usulca kola dayadı. Tık! Kapı ardına kadar açıldı.

Marina içeri yüzdü ve Milo'ya kuru bir koridorda katıldı. Kuyruğundan su damlıyor, küçük gölcükler oluşturuyordu. 'Harika bir takımız,' dedi. Milo utangaa gülümsedi. 'Sen olmasan bunu başaramazdım,' dedi. 'Ben de sen olmasan başaramazdım,' diye yanıtladı Marina. Deniz kabuğ izlerini takip ederek yan yana yürüdüler ve yüzdüler.

Sonunda gizli bir odaya ulaştılar. Ortada taş bir kaide duruyordu ve üstünde eski bir pusula vardı. İbresi usulca döndü, sonra kararlılıkla denize doğru yöneldi. 'Çok güzel,' diye fısıldadı Marina. Milo onu dikkatle aldı. 'Onu bulacak birini bekliyor olmalıydı,' dedi. 'Bizim için,' diye ekledi Marina. Birlikte yaptıklarıyla gurur duydular.

Pusula parlamaya başladı ve labirentin duvarları ışıldadı. Yavaşça labirent kayboldu, geriye yalnızca kayalık ada ve açık deniz kaldı. 'Labirent yok oldu!' dedi Milo. 'Ama pusulayı bulduk,' dedi Marina. 'Bize maceramızı hep hatırlatacak.' Kıyıda oturup güneşin suyun üzerinde batışını izlediler ve öğrendikleri her şey hakkında konuştular.

Milo pusulayı deri çantasına koydu. 'Onu güvende tutacağım,' diye söz verdi. Marina kolyesinden bir inci çıkarıp ona verdi. 'Ben de bunu saklayacağım,' dedi Milo, 'seni hatırlamak için.' İkisi de güldü. 'Yine buluşmalıyız,' dedi Marina. 'Her hafta?' Milo başını salladı. 'Her hafta,' diye onayladı. 'Ben pusulayı getiririm, sen de hikâyeleri.'

O günden sonra Marina ve Milo kıyıda buluştular. Yeni yerleri birlikte keşfettiler, güçlerini hep birleştirdiler. Marina, Milo'ya akıntıları okumayı öğretti; Milo da Marina'ya karada desenleri fark etmeyi. Dostluğun her macerayı daha güzel yaptığını keşfettiler. Ve onları bir araya getiren sihirli labirenti hep hatırladılar.

Eski pusula onlara daha nice yolculukta rehberlik etti. Bazen yollarını kaybettiler, ama hiç endişelenmediler. Bir takım olarak çalışarak yollarını bulabileceklerini biliyorlardı. 'Farklı güçler bizi güçlü kılar,' dedi Marina. 'Pusula ve harita gibi,' diye onayladı Milo. Gülümsediler, birlikte, sırada ne varsa hazırdılar.

Ve böylece, deniz kızı ile minotauros en iyi arkadaş olarak kaldılar. Hikâyeleri denize ve adaya yayıldı; herkese takım çalışmasının her engeli aşabileceğini hatırlattı. Marina'nın turkuaz saçları ve Milo'nun küçük boynuzları dostluğun simgesi oldu. Ve biri kendini kaybolmuş hissettiğinde hep hatırladı: yanında bir dost varsa, hiçbir labirent çok zor değildir.